

Nr 499.

Av herr **Ewerlöf**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående godkännande av allmänna riktlinjer för en tvångsclearing med Tyskland.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 197 till riksdagen angående godkännande av allmänna riktlinjer för en tvångsclearing med Tyskland anför departementschefen med anledning av en skrivelse från Svenska försäkringsbolags riksförbund av den 25 januari 1950 rörande avvecklingen av de svensk-tyska återförsäkringsförbindelserna från tiden före det tyska sammanbrottet, att det icke synes vara påkallat att för riksdagen framlägga förslag till en detaljerad lösning av detta särskilda spörsmål. Han föreslår i stället, att det uppdrages åt Kungl. Maj:t att sedan de allmänna riktlinjerna för tvångsclearingen med Tyskland blivit fastställda utfärda erforderliga anvisningar, hur fordringar på grund av återförsäkringsaffärer skola regleras i den avsedda clearingen.

Genom vad departementschefen sålunda föreslagit hålles beträffande återförsäkringsfordringarna möjligheten öppen för en lösning på sätt som förordats av Svenska försäkringsbolags riksförbund. Förslaget torde få anses avse såväl frågorna om kvittning och förmånsrätt som spörsmålet om omräkningskursen. I sistnämnda avseende har emellertid uttalats viss tvekan, huruvida det är förenligt med departementschefens uttalanden å s. 53 och 54, i vilka dock icke återförsäkringsfordringarna beröras, att för dessa fordringar tillämpa en särskild omräkningskurs. Det synes därför vara av vikt att det vid riksdagsbehandlingen av den föreliggande propositionen klart utsäges, att departementschefens förslag rörande de svensk-tyska återförsäkringsaffärerna skall avse frågan i hela dess vidd.

Det är så mycket mer angeläget att så sker som tyskmedelskommittén i sitt betänkande över huvud taget icke berört frågan om fordringar och skulder på grund av återförsäkringsavtal. Denna fråga föreligger därför ej i så utrett skick, att tillfredsställande underlag finnes för ett ståndpunkts-tagande från riksdagens sida.

De fordringar som här komma i fråga äro av alldeles speciell natur. På grund av den internationella återförsäkringens egenart inneslötos återförsäkringsbetalningar aldrig i de svensk-tyska clearingavtalen, utan de betraktades principiellt såsom fria betalningar.

Återförsäkringens särart har också på så sätt kommit till uttryck att frågan om avveckling av förkrigsmellanhavandena med de tyska försäkringsbolagen nödvändiggjort muntliga överläggningar med de tyska kontrahenterna. Sålunda fördes under år 1948 på uppdrag av flyktkapitalbyrån av

en delegation bestående av representanter för byrån och för Svenska försäkringsbolags riksförbund och resulterade i att delegationen för de svenska myndigheterna skulle framlägga rekommendationer beträffande vissa principfrågor. En av dessa frågor avsåg omräkningskursen för riksmark och andra utländska valutor. Rekommendationen bygger på internationell kutym på detta område.

Med hänsyn till de framtida förbindelserna mellan de svenska och tyska försäkringsbolagen och jämväl till den prejudicerande verkan, som de tyska bolagen räkna med att de svenska besluten kunna komma att få med avseende å bolagens förhållande till andra länder, är det synnerligen önskvärt, att dessa beslut så långt möjligt är anknyta till internationell kutym på området. Att Kungl. Maj:ts beslut i hithörande frågor böra föregås av överläggningar med representanter för de svenska försäkringsbolagen synes uppenbart.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 197 angående godkännande av allmänna riktlinjer för en tvångsclearing med Tyskland ville beakta vad ovan anförts.

Stockholm den 25 april 1950.

K. G. Ewerlöf.